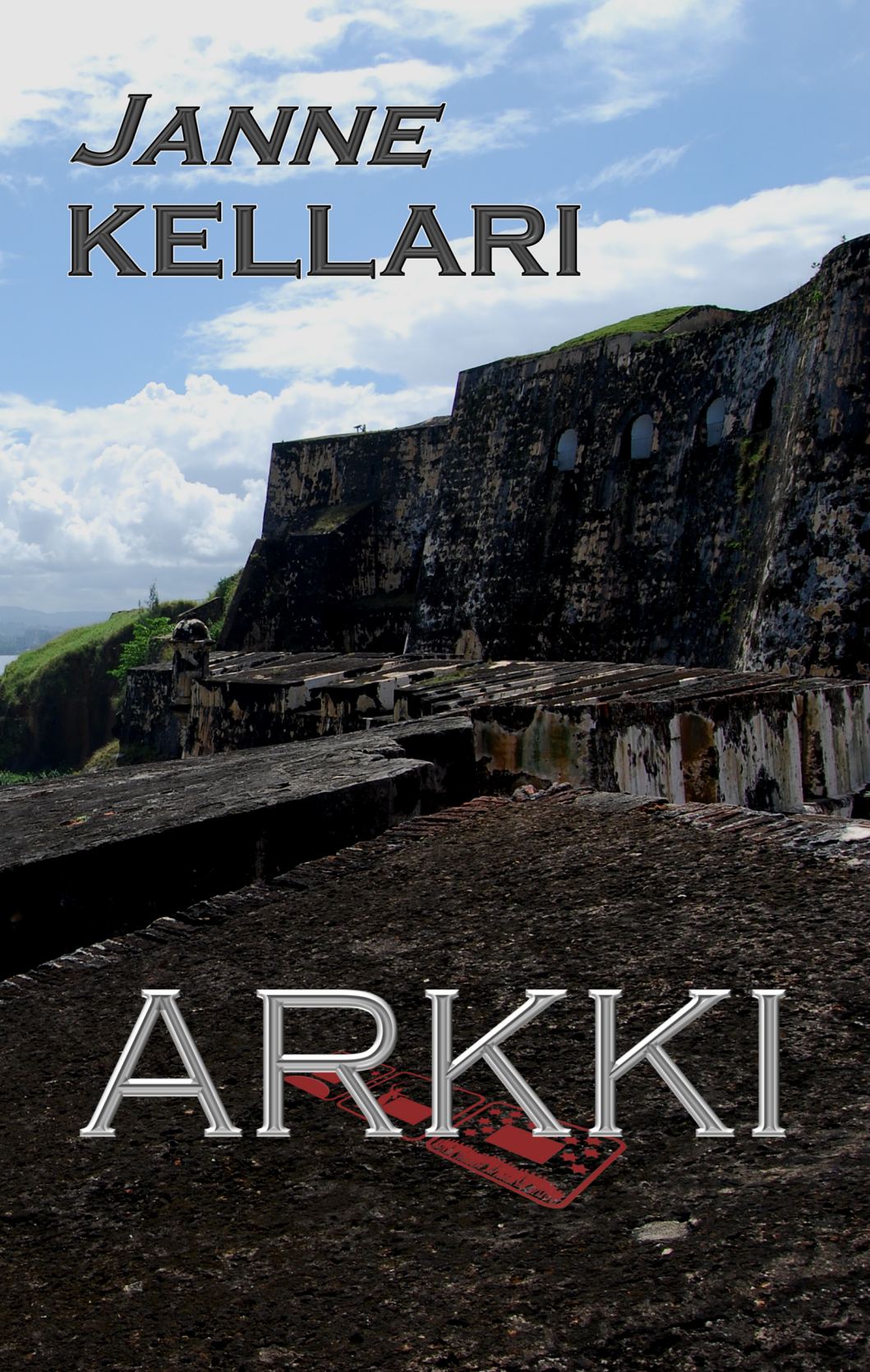
Janne
Kellari
ARKKI

ARKKI

Janne Kellari

ARKKI

© 2022 Kellari, Janne
Kustantaja: BoD - Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-6336-0

Alkunäytös

Pew Revit oli kulkenut avaruudessa vuosikausia. Hän oli lähtenyt ja palannut kotimaailmaansa lukemattomia kertoja. Yksittäisen elämän vuosina muutoksia oli vaikea hahmottaa, mutta historia kertoi linnunradan muuttuneen viimeisten vuosisatojen aikana. Muutos oli ollut sekä hiipivä että räjähdysmäinen. Hiipivä koska sen mittakaavaa ei kukaan ollut osannut odottaa, räjähdysmäinen koska se oli muuttanut kaiken entisen ja harvan mielestä parempaan suuntaan.

Pewin kotimaailma oli kaikkien näiden vuosien aikana jatkanut elämäänsä itsenäisenä ja yhä kehittyvänä valtiona. Se oli välttänyt historian sudenkuopat ja tuonut vaurautta kansalleen.

Paluu kotiin oli aina ollut miellyttävää. Matkaaminen linnunradan syövereissä oli juuri sellaista, millaiseksi parikymppinen nuorukainen oli sen aikoinaan kuvitellut. Silti oman kotimaailman näkeminen tuntui joka kerta hyvältä. Sen antama rauha ja mukavuus toivat vaihtelua metallijättiläisten syövereissä elämiseen.

Pew lähenteli viittäkymmentä ja oli ylennyt apulaiskomentajaksi *Kroden gulan* luokan fregatilla. Hän oli tyytyväinen sekä urakehitykseensä että työhönsä nykyisen komentajan alaisuudessa. Jotkut olivat edenneet nopeammin ja toimivat jo itse komentajina, mutta vielä useampi oli jäänyt urakehityksessä jälkeen.

Kroden gulan luokka ei ollut uusin, mutta ei myöskään vanhin niistä fregattiluokista, joita käytettiin turvaamaan suurempien kauppa- ja tutkimusalusten matkoja. Vaikka yhteenottoja tapahtui, suurimman osan aikaa kehittyneen sota-aluksen läsnäolo riitti varmistamaan turvallisen reitin.

Nyt kaikki oli toisin eikä kenenkään urakehityksellä ollut enää merkitystä. Kotimaailma ei ollut rauhallinen eikä sen näkeminen tuntunut hyvältä. Fregatti ei turvannut minkään aluksen matkaa eikä yhdenkään aluksen läsnäolo riittänyt varmistamaan rauhaa.

Pew oli edelleen pukeutunut apulaiskomentajan ihonmyötäiseen univormuun, mutta istui aluksen päällikön tuolissa keskellä komentosiltaa. Komentajan ruumis makasi sairastuvalla yhdessä lukuisten muiden kanssa. Edessä olevan konsolin reunassa näkyi edelleen verta ja hiustuppoja paikassa, johon komentajan pää oli kuolettavasti iskeytynyt.

Komentosilta oli rauhallinen paikka. Siellä valvottiin ja ohjattiin aluksen toimintaa, suunniteltiin seuraavaa vaihetta ja pidettiin tilannetietoutta yllä. Tai sellainen komentosilta yleensä oli, nyt se oli täynnä meteliä, liekkejä ja savua.

Seesteinen avaruus planeetan ympärillä oli muuttunut taistelukentäksi, jollaista ei historiassa koskaan ollut nähty. Satoja erilaisia ja

erikokoisia aluksia liikkui ympäriinsä. Moottoreiden, aseiden ja räjähdysten aikaansaama välkehtivä valonäytös täplitti avaruutta tavalla, joka kaukaisuudesta katsottuna olisi voinut näyttää kauniilta. Lähietäisyydeltä kaikki oli brutaalin tappavaa. Osumat repivät metallia ja räjähdykset valaisivat ympäristöä. Kuolevia hylkyjä leijui voimattomina saarekkeina avaruuden tyhjiössä ja koko näytös tapahtui näennäisen äänettömästi.

Vaikka avaruudessa ei ääniä kuulunut, oli taisteluun osallistuvien alusten sisällä meteli korvia huumaavaa. Huudot, taisteluvauriot ja järjestelmien kakofoninen sinfonia täyttivät ilman.

Pew karjui käskyjä komentosillalla. Mies yritti pitää kokonaisuuden hallinnassa väsyneiden ja haavoittuneiden alaistensa vastauksia kuunnellen. Komentosillan ikkunat ja vielä toimivat järjestelmät loivat epätoivoista tilannekuvaa.

Ikkunoista näkyi räjähdyksiä, tykkitulen valojuovia ja ohjusten vanoja. Valtavat määrät metallin pirstaleita ja alusten raatoja leijui ympäriinsä. Kaiken romun keskellä kelluvat ruumiit olisivat jossakin muussa tilanteessa saattaneet järkyttää, mutta nyt kukaan ei kiinnittänyt huomiota edes niihin, jotka tömähtelivät vielä liikkuvien alusten ikkunoihin.

Puolustajien alukset oli helppo erottaa jo kaukaa. Ne kaikki oli *kroden gulan* luokan tavoin valmistettu edessä hehkuvan planeetan sinertävästä metallista. Vihollisen alukset oli maalattu valkoisiksi pienistä hävittäjistä aina valtaviin risteilijöihin. Tuo puhtauden väri oli syvässä ristiriidassa niiden julman toiminnan kanssa.

Planeettapuolustuksen satelliiteista suurin osa oli savuavia romuja, mutta osa yritti yhä vastata tuleen vääjäämättömästi vähenevillä resursseilla. Yksikään täydennys ei murhaavan taistelun lomassa kyennyt saavuttamaan niitä. Kaikki olivat omillaan.

Pewin komennossa fregatti yritti hoitaa osansa taistelussa. Se tulitti vihollista tykkitulella, jonka ammusten kirkkaat vanat piirtyivät mustaa avaruutta vasten. Taistelunjohdon saadessa kohteen lukitukseen, laukaistiin yhä väheneviä ohjuksia.

Vihollisen tulen alla käytettiin kaikkia mahdollisia keinoja, niin laukaistavia vastatoimia, torjuntatykkien sulkutulta kuin väistöliikkeitä. Komentosillalla ja kaikkialla muuallakin aluksessa riehuvien tulipalojen, kipinöivien laitteiden ja rungossa ammottavien reikien karu kieli kuitenkin kertoi, että taistelu oltiin häviämässä.

Sama karu näytelmä toistui kaikkialla. Vihollinen oli liian vahva. Kaikki ympäri linnunrataa taisteluun haalitut fregatit, planeetan puolustukseen suunnitellut pienemmät korvetit ja viimeisenä linjana toimivat planeettapuolustuksen satelliitit olivat auttamattomasti alakynnessä.

Vihollisella oli jotakin, joka jyräisi heidät kaikki. Sillä oli etumatka, jolle ei löytynyt pysäyttäjää. Vihollinen oli kehittänyt tuhokoneistoaan vuosisatojen ajan ja rakentanut taistelulaivastoa jo silloin, kun kaikki muut liikkuivat linnunradalla rauhanomaisesti aseettomilla kauppalaivastoilla.

Vihollisen taisteluosastot oli rakennettu valloittamaan ja tuhoamaan. Ne oli suunniteltu jokaista alustyyppiä myöden muodostamaan täydellinen nyrkki, joka murskaisi kaiken vastarinnan. Taisteluosastojen voima oli nähty ennenkin, mutta nyt tilanne oli vielä pahempi. Nyt vihollisen tarkoitus ei ollut valloittaa vaan yksinkertaisesti tuhota.

Tasaisen maaston olisi pitänyt olla täynnä metallikaupungin tornien perustuksia, mutta nyt kaikkialla ympärillä oli pelkkiä savuavia raunioita. Valtavat kasat muodottomia metallivuoria, hehkuvan kuumina palavat liekkimeret ja pilvipeitteen korvaava musta savu muodostivat näyn, johon ei kauheinkaan tarina helvetistä yltäisi.

Tämä näky ei kuitenkaan ollut tarina vaan totisinta totta. Pahinkaan painajainen ei tuntuisi yhtä todelliselta kuin sulan metallin kuumottava polte, keuhkoihin tunkeutuva kitkerä savu ja korvat täyttävä meteli, jossa sekoittuivat murtuvien rakenteiden kumea vaikerrus, räjähdysten pauke ja liekkien humina.

Tuhoutuvan kaupungin asukkaita ryntäili päättömästi ympäriinsä. Kaikki olivat noen mustaamia, täynnä verisiä naarmuja ja heidän vaatteensa olivat riekaleina. Kukaan ei ymmärtänyt miten oli selvinnyt hengissä, kun joka puolella makasi järkyttävät määrät silpoutuneita ruumiita ja tuskissaan huutavia haavoittuneita.

Auttajia oli harvassa ja vielä harvemmassa olivat auttamisen keinot. Koko kaupungin, kaikkien kaupunkien ja kokonaisen sivilisaation yhtäkkinen tuho jätti vähän mahdollisuuksia. Sairaalat ja palokunnat, hoitovälineet ja elintarvikkeet, ne kaikki olivat jossain raunioiden keskellä.

Dim Sequi katseli ympärilleen. Ehkä hänen olisi kuulunut pelätä, ehkä hänen olisi pitänyt olla järkyttynyt, mutta niin ei enää ollut. Nuo tunteet olivat jääneet raunioiden, ruumiiden ja täydellisen tuhon jalkoihin. Ympärillä levittäytyvä helvetti oli vain näytelmä väsyneiden silmien edessä. Näytelmä yhden kansakunnan lopusta, joka turrutti kaikki tunteet mitättömäksi möykyksi jonnekin ruumiinonteloon.

Mitään tietä eteenpäin ei ollut. Valloittaja olisi jo aikaa sitten lähettänyt maahanlaskujoukot ottamaan tärkeimmät kohteet hallintaansa. Näin ei kuitenkaan ollut tapahtunut. Sen sijaan taivaalta satavat risteilyohjukset takoivat edelleen maankamaraa ja tuhosivat sen vähän, mitä vielä oli jäljellä.

Dim seisoi paikassa, josta avautui näkymä läheiselle teollisuusalueelle. Siellä oli edelleen pystyssä usean sadan metrin korkuisia metallitorneja, vaikka itse keskusta olikin jo yhtä suurta liekehtivää rauniokasaa.

Taivaalta kuului pahanenteistä ulvontaa savujuovien lähestyessä. Savujuovien edessä syöksyivät risteilyohjukset. Ne löysivät tiensä tappavalla tarkkuudella lähelle vielä pystyssä olevia torneja ja räjähtivät ennen maahan osumista. Valtavien tulipallojen saattelemana paineaallot iskeytyivät rakennusten perustuksiin.

Kaikki irti lähtevä sinkoutui vaakatasossa satojen metrien päähän. Rakennusten tukirakenteet huojuivat ja valittivat, pienimmät antoivat periksi ja kaatuivat kaiken alleen murskaten. Seuraavien ohjusten iskeytyessä ei yksikään rakennus enää kestänyt. Ne kaatuivat kuin puunrungot hirmumyrskyssä.

Dimin silmien edessä lähin teollisuusalueen torneista lähti kaatumaan hänen suuntaansa. Hetkeä aiemmin paineaalto oli heittänyt roskaa ja pölyä hänen ylleen, nyt itse rakennus seurasi perässä. Se alkoi kaatua kuin hidastettuna kuvana, pienten räjähdysten, voimakkaan vaikerruksen ja yksittäisten paukahdusten saattamana.

Dim näki lähestyvän rakennuksen, joka toisissa olosuhteissa olisi pimentänyt auringon. Nyt musta savu oli tehnyt saman koko planeetalle. Räjähdysten kirkkaiden välähdysten hiipuessa oli kaatuva rakennus vain ympäristöään tummempi varjo punahehkuisessa hämäryydessä.

Dim oli tehnyt arvion ja päätellyt, ettei rakennus uhkaisi hänen henkeään. Arvio oli hätäinen ja epävarma, mutta toisaalta, olisiko virhearviolla tässä tilanteessa mitään merkitystä.

Teollisuustorni romahti maahan korvia huumaavan jyrinän saattelemana. Massiivinen pölypilvi nousi ilmaan ja voimakas paineaalto löi kaiken ympärillään maahan. Dim oli riittävän kaukana, joten fyysinen isku ei osunut, mutta seurannut paineaalto lennätti hänet kivuliaasti taaksepäin.

Dim makasi selällään raunioiden keskellä henkeään haukkoen. Silmien edessä oli harmaa verho, joka sai silmät kirvelemään. Hiljalleen laskeutuessaan pölypilvi jätti harmaan peiton vaatteisiin, iholle ja hiuksiin, mutta avasi samalla näkymän ympäristöön.

Dim katseli mustan savun verhoamaa taivasta, jonka alle hehkuva metalli ja tulipalot loivat punertavan hohteen. Hetken aikaa Dim mietti, oliko kuollut ja joutunut helvettiin. Pikkuhiljaa ajatus kirkastui. Hän ei ollut kuollut, mutta helvetissä hän oli.

Paineaalto oli heittänyt Dimin taaksepäin ja lyönyt korvat lukkoon. Nainen makasi unenomaisesti selällään ja yritti löytää syytä

nousemiseen. Tuhon äänet ja hajut saavuttivat hiljalleen aistit. Ne eivät antaneet mitään perustetta nousta. Ympärillä levittäytyvä helvetti oli täynnä kuolemaa, joten miksi jatkaa omaa elämäänsä.

Pieni rahtialus lähestyi raunioiden ympäröimää aukeaa. Sen valonheittimet halkoivat hämärää maisemaa ja niiden poukkoilusta saattoi päätellä laskeutumisen hankaluudet. Paikkaa ei ollut suunniteltu lentoliikenteelle eikä ympärillä vallitseva tuho suinkaan auttanut asiaa.

Suuri roskien ja pölyn muodostama pilvi nousi ilmaan aluksen moottoreiden puhaltaessa maata kohden. Näkyvyys oli lähes olematon. Laskeutuminen tapahtui mittareita tuijottaen ja lukuisia varoitusääniä kuunnellen. Raunioissa liekehtivät tulipalot eivät helpottaneet tilannetta. Niiden kuumuus sai ilman pyörteilemään ja hehkuvan palamisjätteen leijailemaan ympäriinsä.

Luv Hoder tiesi olevansa onnekas. Hän oli juuri noussut satamasta hyökkäysosastojen saapuessa. Vaikka tieto lähestyvästä uhasta oli välitetty kaikilla kanavilla ja vaikka kotiin kutsutut alukset olivat kertoneet syttyneestä sodasta, ei kukaan ollut käsittänyt vaaran todellista luonnetta. Ei ennen kuin oli liian myöhäistä.

Luv olisi ehtinyt ohjata aluksensa pois planeetalta, mutta kuten käytännössä kaikki muutkin, hän oli jäänyt ajamaan odotuskierrosta ilmakehään. Parhaassa tapauksessa puolustus pitäisi ja matka jatkuisi. Pahimmassa tapauksessa kaikkia kynnelle kykeneviä aluksia tarvittaisiin evakuointiin. Nyt oltiin pahimmassa tapauksessa.

Vähän aikaa sitten oli tullut tieto, ettei puolustus pitäisi enää kauaa. Vaikka kaikki voimat olivat käytössä, oli kyse enää viivytystaistelusta. Kohta taivas olisi vapaa ja vihollisen rynnäkkökoneet syöksyisivät ilmakehään. Ne löytäisivät jokaisen elossa säilyneen ja viimeistelisivät kirurgisen tarkasti täydellisen tuhon. Niinpä kaikki kynnelle kykenevät alukset oli kutsuttu evakuoimaan hengissä säilyneitä.

Jokainen sota-alus oli puolustamassa planeettaa, joten evakuointi jäi siviilialusten harteille. Niitä oli aivan liian vähän ja ne olivat aivan liian pieniä. Muuta ei kuitenkaan ollut. Kokonaisen kansakunnan kohtalo oli niiden varassa.

Luv taisteli ohjainten kanssa. Vaikka sääolosuhteiden johdosta oli monasti joutunut vaativiin tilanteisiin, oli niistä vuosikausien kokemuksella aina selvinnyt. Nyt tilanne oli täysin toinen.

Sotilaallinen uhka leijui kaukana avaruudessa, mutta risteilyohjuksia satoi kuin kypsiä marjoja ja niistä jokainen tuhosi kaiken ympärillään. Pieni rahtialus oli niiden hampaissa mitätön bakteeri, jonka järjestelmiä

ei ollut suunniteltu havaitsemaan huimalla nopeudella kiitäviä tappokoneita.

Risteilyohjuksia lähempänä oli ympäristön tuottama haaste. Laskeutuminen metalliröykkiöiden ja liekkimerien keskelle olisi vaatinut tarkkaa visuaalista kuvaa, mutta sellaista ei savun ja ilmassa leijuvan roskan seassa ollut. Lähes sokkona laskeutuminen mittareiden avulla olisi ollut jotenkin hallinnassa, jos lentorataan olisi voinut luottaa. Kuumuuden aikaansaamat pyörteet kuitenkin heittelivät pientä rahtialusta ja tekivät jokaisesta ohjaimen liikkeestä ennalta arvaamattoman.

Luv kirosi kuuluvasti aluksen pysähtyessä kovakouraisesti, mutta suhteellisen hallitusti. Mies veti moneen kertaan syvään henkeä ja tuijotti eteensä. Hikikarpalot valuivat otsalla ja sydän pamppaili kuin urheilusuorituksen jälkeen. Käsistä säteilevä kipu sai Luvin huomaamaan, että hän puristi edelleen kouristuksenomaisesti ohjaimia. Hitaasti kädet irrottivat otteensa ja laskeutuivat reisille lepäämään.

Luv jätti moottorit käyntiin ja katsoi taakseen. Avoin rahtitila oli karun näköinen, sitä ei ollut tarkoitettu henkilöiden kuljettamiseen. Luv paineli radion painikkeita. Mitään ei enää kuulunut, kaikki majakat ja asemat olivat vaienneet.

OSA I

Alas maankamaralle

1

Nel-For Duor heräsi omaan huutoonsa. Nainen kylpi hiessä ja kiivas hengitys kaikui kuuluvasti hiljaisessa huoneistossa. Nel-For nousi istumaan sängyssä ja jäi odottamaan sydämen lyöntien tasaantumista. Hikikarpalot valuivat kasvoilla ja lasittuneet silmät katsoivat kaukaisuuteen.

Painajainen oli tuttu, aivan liian tuttu. Se oli toistunut lukemattomina öinä jo viiden vuoden ajan. Loppuisiko se koskaan? Kykenisikö hänen mielensä joskus käsittelemään ja unohtamaan tapahtuneen?

Nel-For nousi sängystä tietoisena, ettei painajaisten jälkeen kuitenkaan saisi uudestaan nukahdettua. Kun hengitys ja syke viimein tasaantuisivat, olisivat kaikki unenrippeet kadonneet.

Nel-For asteli kylpyhuoneeseen. Hän katsoi kuvajaistaan lattiasta kattoon ulottuvassa suuressa peilissä, joka oli niin tyypillinen vakiokaluste kaikissa asunnoissa. Ensikohtaaminen peilin kanssa oli ollut huvittunut, osaltaan jopa nolo, mutta oppiessaan tuntemaan uutta kotimaataan, oli sen ymmärtänyt paremmin.

Ruumiillista kulttuuria ja fyysistä voimaa ihannoivan kansan keskuudessa ei aina tuntenut oloaan kotoisaksi. Kotimaassaan Nel-For oli ollut keskimittainen, täällä hän oli yksinkertaisesti lyhyt.

Peilistä katsoi vastaan lähes 170 senttinen vartalo, joka ei ollut vallitsevan ihanteen mukaisesti lihaksikas ja rasvaton. Asia ei sinällään merkinnyt mitään, sillä ulkokuori ei kertonut kaikkea. Lapsuudestaan asti Nel-For oli kouluttautunut perinteiden mukaisesti ja vartalo kätki tuhansien harjoitustuntien vaikutukset.

Koulutuksen tuoma itsevarmuus auttoi kohtaamaan ne katseet, joita aika ajoin paikallisten puolelta sai kohdata. Ehkäpä siksi Nel-For mieluummin korosti kuin yritti peitellä omaa kulttuuriperintöään. Hän arvosti perinteitä ja omaa kulttuuriaan, vaikka jossain mielessä olikin pettänyt ne.

Nel-Forin iho oli vaalea, aavistuksen kuparinpunaisen sävyinen. Hänen hiuksensa olivat kirkkaan punaiset ja laskeutuivat vapaana ollessaan olkapäille. Nainen oli siis kaikin puolin tavanomainen omiensa joukossa.

Nel-For astui suihkuun ja huuhtoi painajaisen nostattaman hien iholtaan. Olo muuttui hetkessä paremmaksi, jos kohta raikkaan suihkun jälkeen ajatus nukkumisesta oli yhä kauempana. Nainen tiesi tämän kokemuksesta ja alkoi sitoa hiuksiaan.

Varsinkin vapaalla ollessaan, iltaisin ravintolassa tai jonkun ystävän luona, hän antoi hiustensa olla auki. Työelämään oli kuitenkin tuntunut luonnolliselta sitoa hiukset sen perinteen tavoin, jonka oma kulttuuri oli opettanut. Tapa oli alkanut aikoinaan virallisesta työhaastattelusta ja jäänyt siitä tavaksi.

Punaiset hiukset sidottiin mustalla nauhalla korkeaksi töyhdöksi päälaelle ja jossain muinaisessa historiassa ne olisivat työntyneet kypärän aukosta koristamaan taisteluasua.

Nel-For veti jalkaan löysät punaiset kangashousut, joiden lahkeet työnsi mustien nahkasaappaiden varsiin. Vaalean aluspaidan päälle Nel-For puki kangastakin, joka edestä ja takaa ylettyi juuri vyötäisille, mutta jonka sivuilla oli polveen ulottuvat liepeet.

Takin mustan pohjavärin pintaa koristivat kuparinväriset koristeompeleet. Sen etumuksessa oleva nappirivistö, liepeiden reunat ja hihansuut oli koristeltu punaisilla ornamenteilla. Takin päälle nainen kietoi leveän kankaisen vyön, joka oli väriltään punainen ja jonka päällä kulki kaksi nahkaista mustaa nauhaa.

Nahkaisista nauhoista roikkui useita lenkkejä, jotka kuuluivat tuon perinteisen asun varusteisiin, vaikkei niille todellista käyttöä enää ollutkaan. Aikoinaan erilaiset aseet ja suojat olivat roikkuneet lenkeistä. Samaan kadonneeseen perinteeseen kuuluivat olkapäillä ja kyynärvarsissa olevat sidontanauhat, joihin myös oli kiinnitetty suojavarusteita.

Vaikka perinteinen asu herätti ehkä huomiota, oli se kuitenkin liian kiinteä osa Nel-Foria, jotta siitä olisi halunnut luopua. Totuus kuitenkin oli, että olivat vaatteet mitkä tahansa, niin hän joka tapauksessa erottuisi joukosta pelkän pituutensa vuoksi.

Nel-For poistui asunnosta ja suunnisti kolkkoa metallikäytävää pitkin hisseille. Vaikka asuntojen pinnat oli päällystetty maalilla, matoilla ja muovilla, ei sisustus ulottunut yleisiin tiloihin. Rakennukset olivat

tarkoituksenmukaisia ja siihen ei käytävien ja muiden vastaavien tilojen viihtyisyys kuulunut.

Nel-For lähti hissillä ylös, niin kuin aina aamuisin teki. Aamiainen kadunvarressa oli hyvä tapa aloittaa päivä ja näinä aamuina, kun oli liikkeellä ennen normaalia ruuhkaa, se oli erityisen miellyttävää.

Nel-Forin vakipaikka oli aina auki, vain tarjottava ruoka vaihteli kellonajan mukaan. Niinpä määränpää oli ollut selvä jo ennen kuin huoneiston ovi kolahti kiinni.

Nel-For astui ulos rakennuksesta ja katseli katua edessään. Se oli hänen tarvitsemallaan korkeudella, mutta matka tuttuun kuppilaan kulkisi vielä seuraavan rakennuksen läpi.

Kadun seinät ja katto muodostuivat lasisesta puolikaaresta, jonka huippu oli kolmen metrin korkeudella. Viisi metriä leveän metallilattian molemmilla reunoilla kulki jalankulkijoiden kaista ja keskellä yhden kiskon ohjaaman henkilövaunun syvennys. Vaunu kulki kahden rakennuksen väliä ja sen saattoi napilla kutsua haluttuun päähän. Matkaa seuraavaan rakennukseen oli alle sata metriä ja vaunu seisoi toisessa päässä katua, joten Nel-For lähti kävelemään.

Katu kulki kolmensadan metrin korkeudella ja maanpinnan saattoi kurkottamatta nähdä hämärästi. Ympärillä kohosi metallitorneja, jollaisia kaikki rakennukset yksityiskohtien eroista huolimatta olivat. Lähimmät täyttivät lähes koko näkökentän, mutta kauempana olevat muistuttivat pilviverhoa kannattelevia pilareita. Nuo pyöreämuotoiset metallitornit muodostivat siltamaisine katuverkkoineen tyypillisen kaupunkinäkymän.

Jalkojen alla kulkevan kadun yläpuolella rakennukset levenivät ja alapuolella kapenivat ja antoivat kaupungille metsämäisen olemuksen. Katuja kulki monessa tasossa ja niiden muodostama rihmasto osaltaan lisäsi tuuheiden lehvistöjen mielikuvaa. Nyt ei oltu pohjalla, mutta ei lähelläkään paremman väen huippua.

Nel-For saapui seuraavalle rakennukselle. Katu kulki rakennuksen läpi ja jatkui seuraavaan torniin. Keskellä sisätilaa oli risteys, josta nainen kääntyi oikealle. Näin hän pääsi toisessa suunnassa kohoavaan rakennukseen kulkevalle kadulle.

Nyt edessä aukeava katu oli tyystin erilainen. Lattia oli metallia ja seinät sekä katto lasia, mutta muuten kaikki näytti erilaiselta. Koko kymmenen metriä leveä katu oli varattu pienille ravintoloille ja putiikeille. Mitään raideliikennettä ei ollut ja kattokin kohosi yli viiden metrin korkeuteen.

Jalankulkijoiden väylä kulki keskellä ja molemmat reunat olivat täynnä vieri viereen rakennettuja kojuja. Kadun lasiverhous muodosti

MUINAINEN ENNUSTUS, MENNEISYYDEN SOTURI, SUKUNSA VIIMEINEN

Maailma on tuhon partaalla, mutta ei ole niin suurta kärsimystä, etteikö joku haluaisi hyötyä sen kustannuksella.

Siirtolaisena vieraaseen kulttuuriin saapunut nainen luovii monikerroksisten salaisuuksien ja salaliittojen sokkelossa. Ystävyys ja luottamus joutuvat äärimmäiseen testiin, kun tulevaisuuden kuva pikkuhiljaa aukenee. Onko olemassa kohtaloa vai onko kaikki sattumaa? Voiko muinainen ennustus kertoa jotakin, jota teknologia ei voi selittää?

Menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden kietoutuessa yhteen, paljastuu totuus ympäröivästä maailmankaikkeudesta.

ARKKI

"Nel-For ponnisti rajusti taaksepäin ja heilautti samalla päätään. Takaraivo iskeytyi liike-energian tuottamalla voimalla yllätetyn miehen kasvoihin."

"Vaikka keho oli toiminut lähes automaattisesti, ei mieli voisi koskaan unohtaa uhrausta, jonka taktinen äly oli tehnyt omantunnon kustannuksella."

"Kyseenalaistamatta johonkin uskova ei oikeasti ole oma itsensä, vaan heijastus siitä mitä hänelle on annettu."

LUKIJAT PUHUVAT

"Mielenkiintoista filosofista pohdintaa tasa-arvosta."

"Teksti ja kerronta oli erittäin sujuvaa."

"Kiitoksia hyvistä lukuhetkistä."

www.JanneKellari.com

Facebook/Instagram/Twitter/Youtube @JanneKellari

9 789528 063360